

Sdělení takové nelze však, jak nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 12. února 1919 č. 835 (sbírka Bohuslavova č. 37) byl vyslovil a podrobněji odůvodnil, pokládati za účinné a není tedy schopno přivoditi preklusi ve smyslu § 18, odst. 4 dávk. řádu.

Příčí se tudíž zákonu, když žalovaný úřad, opíraje se o domněle nastalou preklusi, potvrdil platební rozkazy, jimiž byla dávka vyměřena na základě nabývacích hodnot nezákonně vyšetřených.

Námítka v instančním pořadu vznesenou, že při vyměření dávky vzaty byly za základ též nesprávné hodnoty zcizovací, pominul žalovaný úřad mlčením. Potvrdiv naříkané platební rozkazy v plném obsahu, dal tím zřejmě na jevo, že námítka tuto neshledává důvodnou.

Leč srovnají-li se zcizovací ceny, jež dle platebních rozkazů byly základem pro vyměření dávky, s obsahem správních spisů, bije vzájemný rozpor do očí.

Bylo proto nutno rozhodnutí, jímž nezákonné platební rozkazy byly potvrzeny, zrušiti pro nezákonnost.

Č. 320.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
* **Proti výzvě, aby se podalo přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí, není dle moravského zákona dávkového ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. pro r. 1915 opravného prostředku.**

(Nález ze dne 4. února 1920 č. 829.)

V ě c: Oskar Schickhardt v Brně proti zemskému výboru v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatelův rekurs do vyzvání správní komise města Brna ze dne 15. listopadu 1918 č. 12.118 K, aby podal přiznání k dávce z přírůstku hodnoty z příčiny prodeje nemovitosti zapsané ve vložce 101 poz. knihy kat. obce Novosadské, vykonaného dne 1. února 1918, zamítnut byl naříkaným rozhodnutím jako nepřipustný a nezákonný, ježto dle zákona ze dne 26. prosince 1914 č. 18 mor. z. z. pro r. 1915 jest jediným přípustným opravným prostředkem rekurs proti platebnímu rozkazu (§ 20 uvedeného zákona).

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnosti do tohoto rozhodnutí takto:

Žalovaný úřad dovolav se obsahu zemského zákona z r. 1914, aby zdůvodnil své zamítavé rozhodnutí, projevil tím jasně právní názor, že též zákon jest dosud účinným, čímž uznal také námítka rekursu o jeho neúčinnosti neodůvodněnou. Nepřipojil-li k rozhodnutí důvodů pro tento právní názor směrodatných, přivodil tím sice vadnost řízení. Tato není však podstatnou, ježto nestěžuje nijak postavení stěžovatelovo, jenž, jak z obsahu stížnosti zřejmo, i v tomto směru své námítka uplatnil.

Názor žalovaného úřadu o účinnosti uvedeného zemského zákona v době vydané výzvy sdílí i nejvyšší správní soud. Neboť jak soud tento

vyslovil již ve svém nálezu ze 7. listopadu 1919, č. 5610 (Boh. sb. č. 231), k němuž se tu dle § 44 j. ř. odkazuje, není k zavedení zemské dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí zapotřebí zemského zákona a neodporuje zemskému zřízení moravskému, když v době, kdy zemský sněm nemohl zasedati, na místě sněmu zemský výbor učinil usnesení o dalším vybírání této zemské dávky a usnesení to bylo panovníkem schváleno.

Zbývá tedy již jen rozřešiti otázku přípustnosti samostatného rekursu do přípravných opatření vyměřovacího úřadu.

Celé vyměřovací řízení až do vydání platebního rozkazu upravené dávkovým zákonem má za účel, aby se připravil potřebný podklad pro rozřešení otázky, má-li se dávka vyměřiti a v které výši. V řízení tomto zjišťuje se, o jaký převod, mezi kým, kdy, o kterém předmětu, v které hodnotě nabývací a s kterými přípočty, v které hodnotě zcizovací a s kterou srážkou tu jde, jaký převod po případě a kdy předcházel a pod. Zjištěním těchto okolností není ještě vysloveno, že dávka se má platiti. Výrok tento děje se teprve platebním rozkazem, kdežto všeliké úřední výzvy a výměry předcházející mají toliko povahu aktů přípravných, pročež žádný z nich nemůže býti potírán samostatným prostředkem opravným.

Tomu dal zákon jasný výraz tím, že pod nadpisem »o opravných prostředcích« výslovně upravuje jediný opravný prostředek, to jest stížnost proti platebnímu (záručnému platebnímu) rozkazu v § 20, kdež se ustanovuje, kde, kdy, s jakým účinkem, za šetření kterých dalších formalit a pod kterým jménem opravný prostředek se připouští.

Souhlasně se zákonem upravuje i prováděcí nařízení místodržitelské ze dne 24. února 1915 č. 20 z. z. mor. v čl. 13 pod hromadným nadpisem »O opravných prostředcích« jediné uvedenou již v zákoně stížnost. Kdyby byl zákon zamýšlel připustiti nějaký opravný prostředek i proti jiným opatřením vyměřovacího úřadu, byl by to výslovně nebo jiným zařazením těchto ustanovení aneb zcela všeobecnou úpravou opravného prostředku učinil.

Byl by tak musil učiniti tím spíše, ježto zavádí zcela zvláštní postup instanční a zřizuje zcela novou instanci rozhodnou, t. j. zemský úřad vyměřování a vybírání dávky pověřený a zemskému výboru podřízený, proti jehož rozhodnutím musil opravné prostředky nově upravit.

Kde pak chtěl zákon opravné prostředky připustiti ještě v jiných případech, učinil to tím, že nařídil obdobné užití § 20 (viz § 23, odst. 4).

Proti názoru tuto vyslovenému nelze ničeho odvoditi ani ze zákona ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. z., jehož dle § 20, odst. 2 sluší obdobně použití, neboť zákon tento stanoví toliko lhůty, místo podací a pod., pro opravné prostředky dle zákona přípustné, aniž sám nějakých prostředků opravných propůjčuje.

Vyslovil-li tedy žalovaný úřad, že tu jakýkoli samostatný opravný prostředek do nějakého přípravného opatření jest po zákonu vyloučen, učinil tak v úplné shodě se zákonem, i bylo zamítnouti celou stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo možno vejíti již nyní v řešení věcné stránky sporu.

Č. 321.

Obecní správa (Čechy): I. * Všeobecná daň výdělková a zvláštní daň z výdělku podniků veřejně účtujících nejsou jedním druhem